

Uite cine vorbește

volum coordonat de
Liviu Papadima
și *Florentina Sâmihaian*

ilustrații de
Irina Dobrescu

ARTHUR

Prefață

de Florentina Sâmișăian / 5

Voci vechi și noi

Ioana Pârvulescu – *Nu știu să mint* / 11

Ioana Bot – *Marginea memoriei* / 17

Ladislau Daradici – *Până când o să apară
graurii...* / 25

Simona Popescu – *Ce vorbesc
necuvântătoarele și cin' să fie
Atotînșoșitoarea?!* / 35

Ioana Nicolaie – *Emte și Vechitură* / 45

Radu Paraschivescu – *Poligraf* / 55

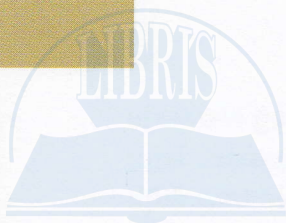

Voci jucăușe

Jan Koneffke – *Doi gemeni
nemaipomeniți* / 87

K.J. Mecklenfeld – *Cazul dispariției
Girafei Albastre* / 97

Matei Sâmișăian – *Însemnările și opiniile
despre viață ale unui Gaston* / 109

Mihaela Gînju – *Lighioana* / 115

Alex Moldovan – *Unde-am greșit?!* / 121

Călin Andrei Mihăilescu – *Unu-n somn
și altu-n vis* / 127

Lavinia Braniște – *Eu și Piscicot* / 135

Voci călătore

Adina Popescu – *Salvați umbrelul* / 145

Alis Popa – *Aventură adevărată* / 163

Ana Maria Sandu – *Bar-ce-lona – Bue-nos-
Ai-res* / 171

Florin Bican – *American Beauty* / 177

Dan Stanciu – *Spune-mi „Deschide-te!”* / 183

Veronica D. Niculescu – *C și O și N
și Dor* / 191

Laura Grünberg – *Nuntă ca-n povești* / 201

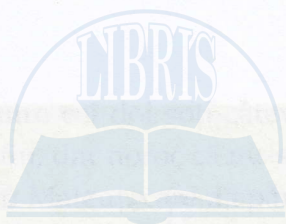
Voci regăsite

Max-Theodor Gruenwald – *30”* / 213

Ioana Pârvolescu – *Necunoscuta* / 217

K.J. Mecklenfeld – *Robotul de lemn* / 225

Elena Vlădăreanu – *Prietenii Imaginari
Anonimi* / 233

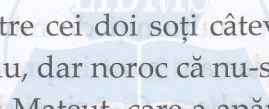

Nu știu să mint

Mi-ar plăcea să-nvăț și eu odată scamatoria asta, cu mințitul. Oricum, aici, la Gemenii mei, cum își spun în glumă membrii familiei Geamănu, nu mi-am permis nici cea mai mică minciună, nici capricii, mi-am înăbușit sentimentele, am fost la fel de bună și de răbdătoare cu toți cinci, plus bona. Am fost răbdătoare cu doamna Geamănu, pe numele mic Margareta, care mă pune la treabă cel mai mult. Trece cu pas moale pe lângă mine și mi-e destul de greu să-i ghicesc gândurile îndărătul zâmbetului ca de actriță la Hollywood. M-am purtat bine și cu fiica ei, Gabi, care nici ea nu-mi dă pace, noroc că nu prea stă mult pe-acasă: dimineață are școală, e într-a opta, iar seara merge la... habar n-am pe unde umblă, știți voi mai bine decât mine. Și e veșnic îndrăgostită, veșnic de altcineva, vreau să zic. Mersul ei seamănă cu zborul rândunicii, iute și imprevizibil. Pe Gabi o cunosc de când am venit aici, avea 9 ani pe-atunci. Și, până acum, la 14, i s-a întâmplat deja de 6 ori să fie îndrăgostită până peste cap. Știu, pentru că de câte ori se termină dragostea ei „cea mai mare” și „singura adevărată”, se uită la mine cu o privire *din aia* și izbucnește în plâns ca o proastă, cum îi și replic pe loc, cât se poate de clar. De fiecare dată când începe o nouă iubire, își schimbă pieptănătura și-mi cere părerea. Iată unul din momentele în care aș vrea să mint, dar mi-e peste putință, fiindcă se ciumpăvește tot mai rău...

Sunt bună și cu domnul Geamănu, chiar dacă el nu mi-a zâmbit niciodată de când m-am mutat în casa lor. Se uită la mine în treacăt, cu severitate, și pasul lui apăsător este al unui om dur. Aiurea, știu eu prea bine că nu-i așa, am văzut

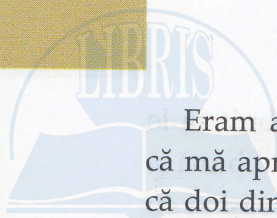

între cei doi soți câteva scene pe care n-ar fi trebuit să le știu, dar noroc că nu-s ca bona, nu duc vorba. Sunt bună și cu Mateuț, care a apărut în casa asta exact în aceeași zi cu mine. E subțirel ca un fir. Țin la el, deși se strâmbă îngrozitor la mine și, mă rog, îmi scoate limba cam des spiridușul ăsta drăgălaș. Numai gălușca de Cici vine uneori lipăind la mine, se clatină ca un om beat, când în față și-n spate, când într-o parte și-n alta, apoi se lipește de mine cu palmele deschise și mă atinge cu obrazii ei mătăsoși. Are un an și trei luni și, la fel ca mine, suportă capriciile tuturor: unii o mângâie pe creștetul șaten, alții îi frământă cărnita de pe brațe și piciorușe, fiindcă-i moale ca aluatul de cozonac și foarte bună de smotocit, o ridică în brațe și-o învârt ca s-o audă râzând, și fiecare are altă pretenție de la ea. (La fel se întâmplă și cu mine, fiecare îmi cere altceva.)

În fine, mai e Nuți, bona care stă cu Cici când nu-i altcineva acasă, dar vorbește tot timpul la mobil cu iubitul ei, cu mama ei, cu mama iubitului ei, cu prietenele ei și cu toate rubedeniile, iar după fiecare telefon se uită la mine satisfăcută, nu înțeleg deloc de ce. Și parcă mă ia complice și vrea să se asigure că n-o trădez. Nici vorbă de așa ceva, neam de neamul meu n-a trădat vreodată un secret.

Când rămân în sfârșit singură acasă, îmi place să mă uit la lămâiul din hol, pe care domnul Geamănu i l-a dăruit recent soției lui, la împlinirea a nu știu câți ani de căsnicie. Ea s-a arătat cam nemulțumită de calitățile simbolice ale plantei. Atunci el i-a spus, în glumă, „acritura mea dulce”. Și, n-o să credeți, ea a plâns. Cred că numai eu am văzut scena dintre ei. Am văzut și am tăcut. Pe mine, una, m-a bucurat imediat să descopăr că lămâiul din ghiveci avea și o lămâie, una singură, dar galbenă ca micul soare din desenele lui Mateuț. Lămâiul e delicat și frunzele lui verde închis lucesc în tăcere. Asta îmi place.

Eram absolut sigură că și ei sunt mulțumiți de mine, că mă apreciază măcar un pic, ba chiar am avut impresia că doi dintre membrii familiei mă și iubesc: Cici și, ei da, domnul Geamănu însuși, cel care nu-mi zâmbește niciodată. Până ieri m-am simțit bine la ei: o familie obișnuită din care făceam și eu parte, cu care, de fapt, mă identificam complet. Ieri însă, fără să le pese că, din camera alăturată, i-aș fi putut auzi, au început o discuție despre *mine*. Mă bârfeau! Mă analizau în fel și chip. Calități puține, defecte multe. Îmi discutau până și originea! Principalul reproș – iar asta a spus-o subtilul domn Geamănu – ar fi că n-am memorie. De parcă el ar avea! Că nu sunt destul de înaltă, că am îmbătrânit prematur și „mai are și pistrui”. Îți vine să râzi, zău așa. Asta, cu pistruii, a spus-o Mateuț, iar el e plin de pistrui pe amândoi obraji. Ați observat poate că unora le place să-ți pretindă exact ce le lipsește lor.

„S-o înlocuim!” a spus doamna Geamănu, simplu. Doamne, și când mă gândesc câte am îndurat de la ea. Ore întregi am suportat-o fără să crâcnesc. Și nu mi-e deloc simpatică. Face pe stăpâna. E directoare, adică „manager”, la un cămin studentesc și din cauza asta e sigură că are mereu dreptate. Cred că ați observat și asta: pe directori nu-i contrazice nimeni, așa că ajung să-și închipuie, încetul cu încetul, că ei au făcut lumea, nu invers. Ca să nu o supere pe directoare și să nu fie dați afară, portarul și studenții îi spun tot felul de minciuni mari și mici și mijlocii.

Cum eu nu știu să mint, așa cum v-am spus limpede ca cristalul de la început, confruntarea dintre Margareta Geamănu și mine iese uneori tare rău. Ușa s-a trântit și n-am mai auzit ce soartă mi-au hotărât. O să mă dea afară, mai mult ca sigur... Dar unde să mă duc, la vârsta mea, cu pistruii mei și cum să mă obișnuiesc cu altă familie? Eu aici mă simt acasă, iar pe gălușca aia mică o iubesc ca pe fata mea.

* * *

Au trecut câteva săptămâni de la cumplita discuție. Cu mirare trebuie să observ că n-au renunțat la mine. Dar s-a întâmplat ceva ciudat. Mi-au găsit o geamă (să fie influența numelui scris pe ușa apartamentului?) și au așezat-o vizavi de mine, tot în hol. Mă enervează teribil pentru că, de câte ori vreau să mă uit la lămâiul care a făcut o singură lămâie, nu văd un ghiveci, ci, din ce în ce mai mărunte, un șir infinit de ghivece. Iar soarele meu galben, unica lui lămâie, s-a înmulțit ca pâinile din parabolă. E prima minciună pe care, iată, m-au obligat s-o reflect.

Geamăna de vizavi mă enervează și din alt motiv. Grație ei văd în sfârșit cum arăt: nicicum! Nu sunt nimic. Iar acolo unde mi s-a dus luciul sunt un nimic cu pistrii.